

Erica James

Helemaal thuis

Vertaald door Yolande Ligterink

DE FONTEIN

1

Het was zaterdagmiddag, een van die betoverende, lome juni-dagen waarop de tijd stil lijkt te staan.

Voor Cassie Henshaw voelde het als een enorme prestatie om omhoog te komen uit de kussens in haar ligstoel en het glas dat naast haar stond te pakken. Hoe graag ze ook had gewild dat het een glas perfect gekoelde chardonnay was, in werkelijkheid zat er niets spannenders in dan mineraalwater, ijsblokjes met vlierbloesemsmaak en een schijfje citroen. Ze was weer eens bezig haar verraderlijke lichaam te reinigen en wat ongewenste pondjes kwijt te raken. Waarschijnlijk was het een vergeefse exercitie, maar ze was het aan zichzelf verplicht om ermee door te gaan, want het eind van de zomer betekende ook het eind van haar dertiger jaren.

Goed, het stelde eigenlijk niet zoveel voor om aan een nieuw decennium te beginnen; veertig was niet echt het einde, of wel soms? Nee, absoluut niet, het was juist iets om te vieren. Maar om een of andere reden voelde ze zich een beetje belazerd, alsof de tijd een achterbaks trucje met haar had uitgehaald toen ze even niet oplette en haar versneld in het volgende stadium van haar leven had laten belanden.

Maar ja, dat was echt iets voor haar; ze had de neiging om de verkeerde kant uit te kijken als er iets belangrijks gebeurde, ook al vond het vlak onder haar neus plaats. Twijfelen was ook iets wat ze vaak deed, maar ze had daarnaast de neiging om te snel conclusies te trekken en overduidelijke dingen te missen.

Zo was ze haar geliefde dochter kwijtgeraakt aan Drew de Verschrikkelijke – haar ex-man – en zijn gloednieuwe vrouw. Ze had gewoon de verkeerde kant uit gekeken. Maar nu ze op dit ruime dakterras zat, met niets dan de blauwe hemel boven zich en een weids uitzicht achter de stenen balustrade,

was Drew de Verschrikkelijke wel de laatste aan wie ze wilde denken. Hoewel, het had wel iets om zich voor te stellen dat hij over de balustrade viel en te pletter sloeg.

‘Dat is zelfs voor jou een beetje overdreven,’ stelde ze zich voor dat Ben zacht vermanend zei, terwijl zijn mondhoeken subtiel omhooggingen.

Dat was een van de vele redenen waarom ze van Ben hield; hij kon haar terechtwijzen zonder haar af te wijzen. Het was een talent dat ze niet vaak tegenkwam. Hij had nog andere talenten, bijvoorbeeld dat hij haar altijd aan het lachen kon maken als ze daar behoefte aan had. En hij kon ertegen als ze zich wat minder rationeel opstelde, wat de laatste tijd steeds vaker voorkwam.

En dat was jammer, want het was zo’n geluk om Ben in haar leven te hebben. En om hier in het charmante, landelijk gelegen Hope Hall te wonen, op een terrein van een hectare, dat voor een deel bestond uit weidegrond voor koeien en schapen. Er waren idyllische bospaden om van te genieten en vorige maand waren in het bos, waar de verblindende kleuren van rododendrons en azalea’s alomtegenwoordig waren, de wilde knoflook en wilde hyacinten onder de zachte bladeren van het kreupelhout uit gekomen. De rivier de Cam kronkelde door het landgoed en toen ze hier pas woonde, hadden ze langs de stroom gewandeld en Ben had het erover gehad om te gaan suppen of kajakken. Om een of andere reden was dat er nooit van gekomen, maar ze tennisten regelmatig op de grondig gerenoveerde tennisbaan.

Cassie vond vaak dat het net was alsof ze op een filmset woonde; het leek af en toe te mooi om waar te zijn. Niet dat ze dat ooit tegen Ben zei; ze wilde niet dat hij het idee kreeg dat ze niet net zoveel van hun nieuwe huis hield als hij. Dat deed ze namelijk wel.

Het was zijn idee geweest om hun victoriaanse huis te verkopen en in deze prachtige omgeving te gaan wonen. Zoudra hij had gehoord dat er luxe appartementen in het statige

landhuis aan de rand van het dorp Farleigh Fen en op korte afstand van het centrum van Cambridge zouden komen, had hij een bezichtiging geregeld van wat op dat moment niet veel meer was dan een bouwterrein. Gebaseerd op wat ze die dag hadden gezien, op de tekeningen die Ben nauwkeurig had bestudeerd en op de aanpassingen die hij wilde laten uitvoeren hadden ze een bod gedaan op het grootste penthouse, dat twee verdiepingen besloeg. De koop was binnen de kortste keren rond geweest.

De eerste keer dat zij en Ben haar ouders hadden meegenomen om te laten zien waar ze zouden gaan wonen, had haar moeder hardop gelachen toen het gebouw met zijn vele torentjes in zicht was gekomen. 'Jullie gaan in Downton Abbey wonen!' had ze ademloos gezegd.

'Het wordt niet helemaal van ons,' had Cassie gezegd. 'We zullen het met anderen moeten delen.'

'O, wat jammer,' had haar moeder teleurgesteld gezegd. 'Hoeveel anderen?'

'Het is verdeeld in twintig appartementen met verschillende afmetingen,' had Ben uitgelegd. Later had hij de tekeningen van de boven- en de benedenverdieping van het appartement dat ze gingen kopen uitgerold en verteld over de ideeën die hij had voor verbeteringen op wat de aannemer oorspronkelijk in gedachten had gehad.

Cassie kon zich niet herinneren dat ze hem ooit zo opgewonden had gezien als bij het vooruitzicht om hier te gaan wonen. Zij was bang geweest dat het te veel zou kosten, maar hij had haar verzekerd dat ze het zich gemakkelijk konden veroorloven. Het kleine biotechbedrijf waar hij tien jaar geleden mee was begonnen was het steeds beter gaan doen en hij zag geen reden waarom hij niet zou genieten van wat zijn harde werk en zijn succes hadden opgeleverd. In de eerste dagen was het zwaar geweest; hij had een enorm risico genomen toen hij ontslag had genomen bij het biotechbedrijf waarvoor hij werkte om zijn eigen weg te gaan en zich te specialiseren in

diensten voor forensisch onderzoek. Hij had een achtergrond in biologie en scheikunde en er was niets wat hij niet wist over DNA. Ze was enorm trots op hem. En het boezemde haar ook ontzag in.

Iemand anders voor wie ze ontzag had was Nina Lavelle, die in het appartement in de toren tegenover die van Cassie en Ben woonde. Ze had net als zij een dakterras, maar één slaapkamer minder. Ze was het soort vrouw dat Cassie nooit zou kunnen zijn. Om te beginnen was ze altijd even rationeel en beheerst. Bovendien was ze zo'n beetje de mooiste vrouw die Cassie kende. Terwijl Cassie zich kleedde om haar rondingen te benadrukken en hoge hakken droeg om haar gebrek aan lengte te compenseren, was Nina zo lang en pezig als een model. Ze was moeiteloos opvallend zonder dat ze zich dat leek te realiseren.

Ijsskoud en met een beschermend schild, zo beschreef Ben Nina. Hij bedoelde het niet onaardig, want hij was buitengewoon op haar gesteld, maar volgens hem had de dood van haar man ervoor gezorgd dat Nina zich in zichzelf had teruggetrokken.

Maar wie zou dat niet doen als de man van wie ze hield was overleden? Cassie in elk geval wel, als ze Ben zou verliezen.

Zij drieën waren iets meer dan een jaar geleden dikke vrienden geworden, op de dag dat ze na de voltooiing van de bouw de sleutels bij de makelaar hadden afgehaald. Ze hadden gezamenlijk staan wachten op de komst van hun verhuishwagen en tot hun opluchting waren de twee grote vrachtwagens tegelijkertijd in een langzaam konvooi de oprit op gekomen, die van Nina uit het centrum van Cambridge en die van Cassie en Ben uit Great Shelford.

Als eerste bewoners hadden ze het enorme, onaards stille gebouw helemaal voor zichzelf gehad en die avond had Cassie haar nieuwe buurvrouw uitgenodigd voor een diner van losse gerechtjes die ze van tevoren in een koelbox had gedaan. Ze had ervoor gezorgd dat die gemakkelijk te vinden was. Ze

hadden wijn en glazen gevonden en zich verder aan elkaar voorgesteld. Zo hadden ze gehoord dat Nina een vooraanstaande kunstgalerie in Cambridge had en dat de verhuizing naar Hope Hall een nieuw begin voor haar was na de dood van haar echtgenoot. Hij was kennelijk een atletische en fitte man van begin veertig geweest, maar hij had een inoperabele hersentumor gekregen en was binnen de kortste keren dood geweest.

Toen ze die nacht na het horen van Nina's hartverscheurende verhaal in hun nieuwe huis in bed lagen, had Cassie Ben extra stevig vastgehouden en tegen hem gezegd dat ze van hem hield. Hij was een intuïtieve man en had geen domme opmerking gemaakt, zoals 'waar heb ik dat aan verdiend'. Hij had het geweten en hij had haar tegen zich aan getrokken en haar verteld hoeveel hij van haar hield, en daarna waren ze in elkaars armen in slaap gevallen.

Ze wist dat ze enorm veel geluk had met Ben als partner, want in tegenstelling tot haar ex was hij een goede, zorgzame man, die snapte hoe ze in elkaar zat. Ze zou de eerste zijn om toe te geven dat ze af en toe wel een tikkende tijdbom leek. De laatste tijd had dat altijd met Drew te maken.

Het maakte haar razend dat hij zich weer in het leven van hun dochter had gewurmd nadat ze jarenlang amper contact hadden gehad, behalve dat hij af en toe aan een verjaardag had gedacht of op het laatste moment een kerstcadeautje had gestuurd. Als je hem moest geloven, was hij veranderd en wilde hij nu de vader voor Emily zijn die hij eerder nooit had willen zijn.

Toen Emily, die nu twintig was, Cassie had verteld dat ze al een jaar heimelijk contact had met haar vader en dat ze wilde stoppen met haar studie om bij hem in Dubai te gaan wonen, waar hij inmiddels verbleef met zijn tweede vrouw en hun zoontje, had ze zich enorm verraden gevoeld.

Hoe kon haar dochter dat doen, terwijl ze wist dat Cassie letterlijk met de baby in haar armen was achtergebleven toen

Drew twee maanden na Emily's geboorte was verdwenen? Hij was niet klaar voor het vaderschap, had hij beweerd, hij was te jong.

'Ik zal je vertellen wie hier nog meer niet klaar voor is, en dat ben ik!' had Cassie geroepen.

Toen ze had ontdekt dat ze zwanger was en tot de conclusie was gekomen dat ze de baby wilde houden, had ze haar studie aan Nottingham University opgegeven en was ze naar haar ouders gegaan om hun het nieuws te vertellen. Hoewel ze geschokt en teleurgesteld waren geweest, hadden ze steeds achter haar gestaan. Ook toen zij en Drew haastig waren getrouwd voor de ambtenaar van de burgerlijke stand en een eigen woning hadden gevonden, een akelige flat op de begane grond in Watford, waar hij net een baan had gekregen.

Het was allemaal zo'n puinhoop geweest, maar toch was de belachelijk jonge Cassie ervan overtuigd geweest dat ze de juiste beslissing had genomen. Ze was voor de vier jaar oudere Drew gevallen omdat hij een verboden vrucht was geweest, vol verleiding en allure. Hij zei altijd voor de grap dat hij John Travolta was en zij Olivia Newton-John, die Danny en Sandy speelden in *Grease*. Hij had zelfs een schattig kuiltje in zijn kin. Nadat hij haar in de steek had gelaten had ze nooit meer naar *Grease* kunnen kijken. Dat kon ze nog steeds niet. Maar misschien was dat inmiddels uit gewoonte.

Ben Pearson was in Cassies leven verschenen nadat ze weer in het dorp Linton was gaan wonen, vijftien kilometer van Cambridge, om dichterbij haar ouders te zijn. Emily was toen tien en Ben had op briljante wijze de rol van stiefvader op zich genomen. Emily had hem gretig aanvaard als een permanente aanwezigheid en had trots tegen haar vriendinnetjes gezegd dat ze nu ook een echte papa had.

Als Ben zich op het tweede plan voelde staan nu Emily kennelijk had besloten haar trouw over te hevelen van hem naar de man die haar als baby in de steek had gelaten, liet hij daar nooit iets van merken. In plaats daarvan deed hij zijn best

om Cassie ervan te overtuigen dat ze Emily niet kwijtraakten, dat dit gewoon iets was wat het meisje moest doen en dat ze haar besluit moesten respecteren.

Uit zijn mond had het zo gemakkelijk geklonken, maar hij was niet degene die al die jaren geleden was gekwetst en die die pijn en wrok altijd was blijven meedragen. Het was erg om zo lang wrok te blijven voelen, maar ze had het gedaan en het kon haar niet schelen als ze daardoor kleinzielig overkwam.

Het hielp natuurlijk ook niet dat Cassie zichzelf martelde door de Instagram- en TikTok-accounts van Drews vrouw te volgen, die getuigden van hun volmaakte leven en waarin hij auditie deed voor de rol van Echtgenoot van het jaar en Supervader. Het moest nep zijn, niemand had echt zo'n geweldig leven, maar het was moeilijk om weerstand te bieden aan de aantrekkingskracht van de foto's, vooral die van Rosalyn zelf. Ze was vijftien jaar jonger dan Cassie, haar pruillippen waren opgevuld, haar borsten waren steviger dan de natuur ooit had bedoeld, haar middel was onwaarschijnlijk smal en haar nagels en wimpers waren absurd lang. Ook op de foto van Rosalyn met haar zoon bij een zwembad, met het bijschrift *Zonder make-up ben ik natuurlijk niet om aan te zien!*, zag ze er geweldig uit.

Wat Cassie nog het meeste pijn deed, was dat Emily was meegezogen in de leeghoofdige stroom foto's en berichten en trots door Rosalyn werd aangeduid als *Mijn volmaakte stiefdochter! Of: Ik heb nooit een zusje gehad en nu heb ik er voor mijn gevoel opeens wel eentje! Ik ben een gezegend mens!*

Opeens welde er een sterke stroom emoties jegens haar ex-man in haar op, gepaard met teleurstelling omdat Emily iets had kunnen doen waarvan ze had moeten weten dat het haar moeder diep zou kwetsen. Cassie zette haar glas neer, stond op, liep naar de stenen balustrade en zette haar ellebogen erop. Ze nam het prachtige uitzicht in zich op en herinnerde zichzelf eraan hoe goed het leven voor haar was en dat ze niet mocht toestaan dat het verleden en al die wrok het heden en de toekomst bedierven.

In de verte zag ze uit een hoge eik een reiger opstijgen, die met luie slagen van zijn brede vleugels langs de rivier vloog voordat hij een duikvlucht maakte en op de oever ging zitten. Ze wachtte tot hij weer zou bewegen, maar hij hield zich heel stil.

Dat zou zij ook eens moeten leren, dacht Cassie, zowel geestelijk als lichamelijk. Vooral als het om Emily ging. Ze moest haar dochter haar eigen beslissingen laten nemen en de gevolgen daarvan aanvaarden. Maar ze miste Emily zo.

Ze miste de dwaze momenten die ze hadden gedeeld, zoals toen ze samen *Married at First Sight* keken – de Australische versie was hun favoriet – en gaslightingbingo speelden en zo hard tegen de ergste overtreders schreeuwden dat Ben zijn hoofd om de deur stak en vroeg wat er aan de hand was.

Ze miste vooral hun regelmatige gesprekken, waarin ze elkaar bijpraatten en ze nog het gevoel kon hebben dat ze Emily van advies kon dienen, en waarin ze op haar beurt werd uitgelachen omdat ze zo verschrikkelijk ouderwets was.

Cassie had er alles voor willen geven om die tijd met haar dochter terug te krijgen, want sinds zij en Ben Emily zes weken eerder op Heathrow hadden uitgezwaid, had ze nog maar af en toe een berichtje gehad en de schaarse keren dat ze een videogesprek hadden gevoerd, werd dat al snel afgebroken zonder dat ze ook maar iets belangwekkends te horen had gekregen. Ze werd langzaam gek doordat ze zelf de hiaten invulde en zichzelf ervan overtuigde dat ze haar dochter voor altijd aan Drew was kwijtgeraakt.

2

In het algemeen was zaterdag niet de dag waarop Nina's serieuze klanten naar de galerie kwamen; ze bezochten die liever doordeweeks, wanneer het rustig was en ze meer een-op-eencontact met Nina hadden, waarbij ze onveranderlijk bij een glas champagne genoten van het uitwisselen van nieuwtjes.

Vandaag waren er veel toeristen die even rondkeken, onder wie een Canadees echtpaar dat verliefd was geworden op het prachtige schilderij van Dorothea Sharp van een vaas bloemen voor een open raam, dat Nina onlangs had aangekocht. Ze had het graag langer in de galerie gehad, omdat ze er zo van genoot als ze ernaar keek. Dat was het probleem met sommige schilderijen: ze kreeg er een emotionele band mee en het was moeilijk om ze te laten gaan.

Toen de transactie was afgehandeld en alle details voor de verzending waren ingevuld, kwam er een ander stel binnen. Ze kwamen uit Boston en maakten een rondreis door het Verenigd Koninkrijk, zoals zo veel mensen die naar Cambridge kwamen. Ze waren geïnteresseerd in landschappen uit de negentiende eeuw en toen ze het schilderij met hooiende landarbeiders van Henry Hillingford Parker zagen, waren ze er verrukt van, temeer omdat ze thuis al een schilderij van hem hadden. 'Dit heeft zo moeten zijn,' zei de vrouw blij, terwijl haar man Nina zijn American Express-kaart gaf.

Toen al het papierwerk in orde was en het stel was vertrokken, besloot Nina de galerie te sluiten. Het was bijna vier uur en ze vond dat ze een goede dag achter de rug had. Toen ze het ingewikkelde beveiligingssysteem had geactiveerd, deed ze de deur op slot en liep naar haar auto, die een eindje verderop op een privéparkeerterrein stond.

De Lavelle Fine Art Gallery in St. Anne's Court was al sinds

de jaren vijftig een familiebedrijf en was opgericht door Nina's grootvader, Jerome Lavelle. De zaak was aan het eind van de jaren zeventig overgegaan op haar vader, David Lavelle, en nu had Nina de fakkel overgenomen. Haar broer had duidelijk gemaakt dat hij niet genoeg van kunst wist, ook al was hij te midden van kunst opgegroeid, en was naar de VS vertrokken om in de techindustrie te gaan werken. Hij woonde inmiddels in San Francisco, was getrouwd en had twee kinderen, en daarom hadden haar vader en moeder besloten vervroegd met pensioen te gaan en hun tijd te verdelen tussen Cambridge en de VS. Ze wilden hun kleinkinderen zien opgroeien en zoveel mogelijk helpen.

Nina had altijd gedacht dat ze was voorbestemd om de galerie te leiden. De wereld van haar ouders had haar als kind al enorm geboeid; ze had vol verwondering gekeken naar de schoonheid en verscheidenheid van de schilderijen aan de galeriemuren en naar de fascinerende mensen die daar kwamen en gingen. Zodra ze oud genoeg was, had ze in de galerie mogen helpen, vooral als haar ouders een expositie hadden. Het was onvermijdelijk dat ze een studie beeldende kunsten ging doen en als stagiair bij Christie's in Londen ging werken voordat ze terugkeerde naar Cambridge om haar ouders bij te staan. Haar broer plaagde haar er altijd mee dat zij het favoriete kind was, de protegee van hun ouders, en dat hij de schandelijke kunstbarbaar was.

'Maar jij bent het bijzondere kind bij wie ze in de buurt willen wonen,' had ze teruggekaatst, want ze wist heel goed dat Guy absoluut niet jaloers was en dat hij zeker niet de kunstbarbaar was die hij voorgaf te zijn.

'Er is niemand die ik liever het stokje zie overnemen dan jij,' had haar vader tegen Nina gezegd toen alle puntjes op de juridische i's waren gezet en ze officieel de nieuwe eigenaar van de zaak was. Ze hadden in de galerie een feestje gegeven voor hun trouwe klanten en vrienden om hun pensioen en de voortzetting van het familiebedrijf te vieren en hadden

vastgesteld dat de galerie in veilige handen was bij de volgende generatie.

Dat was vier jaar geleden geweest, toen Hugh nog springlevend was en Nina en hij ervan uit waren gegaan dat ze nog lang en gelukkig zouden leven. Een leven waarin ook kinderen hoorden. Hugh had graag vader willen worden. Toen hun vrienden en zijn nichten en neven, met wie hij een hechte band had, kinderen kregen, had hij bekend dat hij zelf ook naar een gezin verlangde.

‘Ik weet dat de vrouw hierin leidend is, maar ik kan het niet helpen,’ zei hij. ‘Ik wil een kind. Volgens mij zouden we geweldige ouders zijn.’

Nina was er niet helemaal klaar voor geweest om die stap te nemen, want ze wilde wachten tot alles in de galerie liep zoals zij dat voor ogen had, maar ze had toegegeven toen haar moeder haar eraan had herinnerd dat de klok doortikte en dat algemeen bekend was dat het steeds moeilijker werd om in verwachting te raken als een vrouw ouder werd. Ze was op dat moment zevenendertig, dus ze had ermee ingestemd om te stoppen met de anticonceptie, op voorwaarde dat ze hulp in huis zouden nemen als het zover was, zodat Nina het moederschap kon combineren met de galerie.

Daar had Hugh geen problemen mee gehad; hij had lachend gezegd dat ze meteen aan de slag moesten om het huis te vullen met zo veel mogelijk kinderen.

‘Laten we eerst maar eens zien hoe we het redden met één baby voordat we op de zaken vooruitlopen.’ Nina was zoals altijd voorzichtig gebleven, in tegenstelling tot Hugh, die nooit iets half kon doen en een groot voorstander was van alles of niets.

Maar het verwekken van die ene baby bleek moeilijker dan ze hadden verwacht en ze zagen al snel in dat ze medische hulp moesten inschakelen. Het bleek een gedeeld probleem: Hugh had niet genoeg zaadcellen en Nina’s eitjes rijpten niet naar behoren.

Hugh was er kapot van. Het deed haar pijn om te zien hoe erg hij eronder leed en op dat moment wist ze dat ze al het mogelijke moest doen om een kind met hem te krijgen. Dus ze begonnen samen aan een dure vruchtbaarheidsbehandeling. Vanaf het eerste bezoek aan de kliniek stond Nina te kijken van de omvang van de vruchtbaarheidsindustrie. Ze was geschokt over wat ze allemaal ontdekte toen het proces eenmaal in gang was gezet en over de aan ongeloof grenzende verbazing van de dokter dat ze niet allang een voorraad gezonde eitjes in bewaring had gegeven. Kennelijk werden jonge vrouwen van in de twintig aangemoedigd om lang voordat ze zwanger wilden worden of zelfs maar een partner hadden hun eitjes te laten oogsten. Het was een soort verzekering; een behoorlijk dure trouwens.

Hugh besloot zijn ouders te vertellen wat ze aan het doen waren, omdat zijn moeder overduidelijke hints liet vallen dat het weleens tijd werd dat ze haar een kleinkind bezorgden. Nina nam haar ouders en broer ook in vertrouwen, maar het was niet iets waar ze steeds over wilde praten en ze waren zo verstandig om dat te beseffen.

Naarmate de tijd verstreek raakte Hughes moeder, die geen moment kon aanvaarden dat er iets mis kon zijn met haar enige zoon, er steeds meer van overtuigd dat het allemaal aan Nina lag.

‘Je bent gewoon te mager,’ zei Hilary een keer. ‘Als je meer zou eten, zou je binnen de kortste keren zwanger zijn.’

Op een gegeven moment impliceerde ze dat Nina zich vast niet naar behoren gedroeg in bed, dat ze zich niet helemaal zou geven. Toen Nina dat aan Hugh vertelde, lachte hij hardop, maar toen tot hem was doorgedrongen wat zijn moeder eigenlijk had gezegd, was hij woedend geworden en had gedreigd zijn moeder een expliciete beschrijving te geven van hun seksleven, dat hij geen detail zou weglaten! Gelukkig deed hij dat niet en werd die gênante vertoning hun bespaard.

Er waren drie keer vergeefs embryo's geplaatst toen Hugh begon te klagen over verlamrende hoofdpijn. Aanvankelijk

dacht hij dat hij te hard werkte bij het advocatenkantoor – hij bleef lang op zijn werk en bestudeerde thuis tot in de vroege uurtjes documenten – maar toen zakte hij op kantoor in elkaar en werd Nina in de galerie gebeld dat hij per ambulance was afgevoerd.

Na een serie tests en MRI-scans viel het woord ‘hersentumor’. Al snel gevolgd door het woord ‘inoperabel’.

Ze hadden geprobeerd zich vast te houden aan het enige wat hun nog restte: ontkenning. De artsen hadden het mis. De tests waren niet accuraat. De scans waren verwisseld met die van een andere patiënt. Dit kon hun niet overkomen. Hoe kon een man die zo vitaal was als Hugh – die zo onkwetsbaar was als Hugh – door zoiets worden geveld? Nog maar een paar weken geleden was hij met vrienden gaan skiën in Val-d’Isère en hij was thuisgekomen vol verhalen over de zwarte afdalingen en de keren dat ze buiten de piste hadden geskied. Dit was een man die zo vaak hij kon squashte en tenniste. Een man die zich erop had verheugd om vader te worden en die daar alles voor wilde doen. En nu werden al die dromen tenietgedaan door een hersentumor.

Toen Nina Cambridge achter zich had gelaten en door Grantchester en het dorp Farleigh Fen was gereden, besepte ze dat ze dat op de automatische piloot had gedaan en dat ze nog maar een paar minuten van Hope Hall was verwijderd.

Haar nieuwe thuis.

Een thuis zonder Hugh, waar ze hoopte de bladzijde om te kunnen slaan en een nieuw leven te kunnen beginnen.

Het was de naam Hope Hall die haar aandacht had getrokken en haar ertoe had bewogen de makelaar te bellen. Tegen de tijd dat ze een afspraak met de aannemer had op het bouwterrein had ze zichzelf er al van overtuigd dat een appartement in een gebouw met die naam een plek vol hoop voor haar zou worden, een plek die haar zou helpen verder te gaan met haar leven.

Toen ze tussen de majestueuze stenen pilaren aan weerszijden van de ingang van Hope Hall door reed, dacht Nina terug aan dat eerste bezoek en de wirwar van gevoelens die het bij haar had opgeroepen. Ze had een zekere opwinding gevoeld, iets wat ze al een hele tijd niet meer had gehad, maar ook iets van terughoudendheid. Kon ze echt het huis verlaten waarin zij en Hugh in Cambridge hadden gewoond en dat vol zat met herinneringen aan hem?

Het tegenargument luidde dat een nieuw huis haar aan iets anders zou laten denken dan haar verdriet en hoe erg ze Hugh miste. En het had iets aantrekkelijks om in een huis te wonen dat door een aannemer was gered van de totale ondergang.

Kon Hope Hall haar redding zijn, had ze zich afgevraagd toen ze naar het statige pand reed, waar steigers omheen stonden terwijl het in zijn vroegere glorie werd hersteld. En zag ze zichzelf hier echt wonen, in wat in de verkoopbrochure een ongeëvenaarde, luxe idylle werd genoemd? Zag ze zichzelf vroeg opstaan om hard te lopen over het terrein en langs de rivier? Of boswandelingen maken en de frisse plattelandslucht inademen?

‘Ik denk dat je het heerlijk zult vinden,’ had Hughs stem die dag in de auto gefluisterd. ‘Ik in elk geval wel.’

Er waren meer dan twee jaar verstreken sinds Hugh was overleden en ze hoorde af en toe nog steeds zijn stem in haar hoofd. Als ze ergens om moest lachen, dacht ze nu en dan nog steeds: dat moet ik Hugh vertellen, dat zou hij ook grappig vinden. En dan drong de realiteit zich weer op en voelde ze weer het hele gewicht van het verdriet.

Er waren ook momenten waarop ze beseftte dat ze een hele dag niet aan hem had gedacht. Dat voelde als verraad.

Haar ouders zeiden dat ze zich nog in de eerste stadia van de rouw bevond, maar was dat wel zo? Zou ze inmiddels niet een manier moeten hebben gevonden om het verdriet van zich af te zetten?

‘Dat kost tijd,’ hield haar moeder haar voor. ‘Je doet het fantastisch, schat.’

Dat geloofde ze niet, want op sommige dagen wilde ze alleen maar om zich heen slaan en iemand de schuld geven. Maar dat deed ze nooit. In plaats daarvan kropte ze het op.

Ze herkende de symptomen in haar schoonmoeder. Die vrouw had zo veel verdriet. Ze had haar enige kind verloren. Haar zo geliefde zoon. Ze had het nooit met zo veel woorden gezegd, maar Nina wist dat Hilary het haar kwalijk nam dat ze niet had voorkomen dat er zoiets verschrikkelijks was gebeurd. Nina liet Hilary haar boosheid en verdriet vrijelijk spuien. Waarom niet? Op de een of andere manier voelde ze zich beter in de wetenschap dat ze dit voor Hughes moeder deed.

Keith, haar schoonvader, verontschuldigde zich regelmatig voor het gedrag van zijn vrouw en zij zei dan altijd dat het niet erg was, dat ze het aankon.

Haar relatie met Hilary was nooit echt hecht geweest. Ze tolereerden elkaar voor Hugh, iets wat al sinds mensenheugenis gebeurde bij schoonouders. Maar Nina wist dat het niet persoonlijk was; Hilary zou van elke schoondochter hetzelfde hebben gedacht: niet goed genoeg, niet zorgzaam genoeg.

Bij de begrafenis was Hughes familie veruit in de meerderheid geweest. Hughes vader had drie broers en die hadden allemaal een groot gezin. Hilary had twee zussen en ook die hadden hun best gedaan om de stamboom uit te breiden.

‘Wij zijn een ongelooflijk vruchtbare familie,’ had een van de vele neven eens tegen Nina gezegd. ‘We planten ons voort als konijnen!’

Hilary had binnen gehoorsafstand gestaan en was zichtbaar ineengekrompen, misschien omdat zij maar één kind had gekregen in plaats van een heel nest, of misschien omdat ze de vergelijking met konijnen onfatsoenlijk vond.

De begrafenis was voor Nina in een waas voorbijgegaan. Ze had geknikt, handen geschud en gezegd wat van haar werd verwacht, maar het was allemaal op de automatische piloot gegaan. Haar vrienden en haar moeder en vader hadden haar bijgestaan, samen met haar broer – haar schoonzus paste op

de twee kinderen – en ze hadden een beschermende muur van liefde en ondersteuning rond haar opgetrokken.

Aan het eind, toen de kist tussen de gordijnen door was gegleden en Hughes prachtige lichaam tot as zou worden verbrand, had Nina naar Hilary willen gaan om te zeggen: ‘Ik weet hoeveel pijn dit doet. Echt. Ik voel het ook.’

Maar dat durfde ze niet, want het zou de dam van Hilary’s zelfbeheersing kunnen doorbreken. Het zou ervoor kunnen zorgen dat Hilary Nina zou toebijten: ‘Je zult nooit begrijpen hoe ik me voel! Nooit!’

Een paar dagen na de begrafenis waren Nina’s broer en zijn gezin teruggevlogen naar San Francisco, maar haar vader en moeder waren bij haar gebleven. Uiteindelijk was het moment gekomen dat Nina wist dat ze moesten gaan, dat het tijd werd dat ze weer op eigen benen ging staan en verderging met haar leven. Maar eigenlijk wilde ze alleen zijn, of beter gezegd, alleen met Hugh. Ze wilde met hem kunnen praten, na het werk in de galerie thuiskomen en hem vertellen hoe haar dag was verlopen, net zoals ze had gedaan toen hij nog leefde. Ze wilde zich ’s nachts voorstellen dat hij naast haar lag en zijn geur inademen. Elke avond pakte ze zijn favoriete fles aftershave en sprenkelde een paar druppels aan zijn kant van het bed.

Ze parkeerde op haar eigen plek voor het garageblok, stak de met grind verharde binnenplaats over, tikte bij de zijingang haar code in om binnen te komen, haalde haar post uit de brievenbus in de met eikenhout betimmerde hal en beklom de met dik tapijt bedekte trap naar haar appartement.

Eenmaal binnen schopte ze haar schoenen uit en ging van de hal met zijn witmarmeren vloer naar de grote open keuken, waar het licht van de late middagzon naar binnen stroomde door de grote erkerramen. Ze legde haar laptop en handtas op het keukeneiland en liep naar de waterkoker om een beker kamillethee te zetten. Terwijl ze wachtte tot het water kookte,

ging ze op een van de erkerbankjes zitten en nam haar post door om te kijken of er iets belangrijks of interessants bij zat.

Een envelop van goede kwaliteit met een met de hand geschreven adres zag eruit als een uitnodiging. Ze maakte hem open en zag dat ze gelijk had. De jongste van Hughes neven van moederskant, Fabian Irving, ging trouwen en Nina werd verzocht de dienst en de receptie met haar aanwezigheid te vereren. Er werd niet over een partner gerept; de uitnodiging was alleen voor Nina.

Ergens was ze daar dankbaar voor, want het betekende dat de herinnering aan Hugh nog steeds werd gerespecteerd. Het zou in de familie bovendien ondenkbaar zijn dat Hugh in enig opzicht vervangen kon worden.

Toch ging die dankbaarheid gepaard met een korte opflitsing van ergernis. Verwachtten ze soms dat ze haar hele leven weduwe zou blijven en nooit meer iemand anders aan haar zijde zou hebben?

Toen de waterkoker met een klik uitging, stond ze op en ging theezetten. Ze stelde zich overdreven gevoelig op, hield ze zichzelf voor terwijl ze een beker volschonk en een zakje kamillethee in het water liet vallen. De uitnodiging was met de beste bedoelingen gestuurd, want eigenlijk hoefde Hughes familie haar helemaal niet uit te nodigen voor hun belangrijke gebeurtenissen en bijeenkomsten. Het was vriendelijk van hen dat ze aan haar hadden gedacht.

Maar hoe vriendelijk ze ook waren, soms wilde ze dat ze de band kon verbreken. Zijn familie wilde altijd alleen maar over Hugh praten en herinneringen ophalen aan de tijd die ze met hem had doorgebracht. Vertellen dat hij een held was geweest voor de jongeren, de man tegen wie ze opzagen. En de ouderen hadden eindeloze verhalen over de grappen die ze samen met hem hadden uitgehaald, waarbij Hugh onveranderlijk de aanstichter was geweest. Ze leken niet te beseffen hoe pijnlijk het voor Nina was om ernaar te luisteren.

Was het verkeerd om de banden te willen verbreken? Maar

als ze het niet deed, hoe kon ze dan ooit verdergaan met haar leven? Hughes moeder zou ontzet zijn bij het idee dat Nina ooit iemand anders zou ontmoeten. Niet dat er kans was dat dat snel ging gebeuren. Daarom was het dom van haar om zich eraan te ergeren dat er in de uitnodiging niets stond over een partner.

Ze nam haar beker mee naar het erkerzitje en ging verder met de rest van de post. Toen stuitte ze op de brief van de kliniek in Cambridge waar zij en Hugh de ivf-behandeling hadden ondergaan. Ze opende de envelop, vouwde de brief uit en zette zich schrap.

Ze had geweten dat deze dag zou komen en dat ze een van de belangrijkste besluiten van haar leven zou moeten nemen, maar ze was er nog niet klaar voor. Het had niet zo moeten gaan. Zij en Hugh hadden dit samen moeten doen en alleen als ze er absoluut zeker van waren dat ze er goed aan deden.

3

‘Je gaat me nooit laten winnen, hè?’

‘Je zou het verschrikkelijk vinden als ik dat deed.’ Cassie stopte haar racket in de hoes.

Het was zondagmorgen en zij en Ben hadden net een partijtje getennist. Voor hun verhuizing hadden ze allebei een paar jaar niet gespeeld, maar nu probeerden ze elk weekend even op de tennisbaan te staan. Cassie was de eerste om toe te geven dat ze een slecht verliezer en waarschijnlijk een beetje al te fanatiek was, maar het zat niet in haar DNA om het een tegenstander gemakkelijk te maken. Zelfs als ze op Eerste Kerstdag een spelletje Hints deed met haar familie speelde ze om te winnen en ze was niet altijd een toegeeflijk teamspeler als ze bij de verliezende partij hoorde.

‘Je bedoelt dat je niet tegen je verlies kunt.’ Ben veegde met een handdoekje het zweet van zijn gezicht.

Ze trok een stalen gezicht en zei: ‘Ik zou het niet weten. Ik verlies nooit.’

‘Ha! Nina heeft je verslagen bij jullie laatste partijtje.’

Cassie lachte. ‘Maar net. En zij heeft het voordeel dat haar benen twee keer zo lang zijn als die van mij.’

‘Mijn benen zijn ook langer dan die van jou, maar je maakt me nog steeds in.’

‘Ah, schatje, toch.’ Ze boog zich naar hem toe om hem een zoen te geven. ‘Doet het pijn?’

‘Nee,’ zei hij met een overdreven pruilmondje, ‘ik ben aan het mokken.’

‘Jij mokt nooit, dat is meer iets voor mij. Kom op, we gaan samen douchen, dan vind ik wel een manier om je eroverheen te helpen.’

‘Dat is gemeen, om me zoet te houden door je lichaam aan te bieden.’

‘Deed ik dat dan?’ Ze drukte zich verleidelijk tegen hem aan.

Hij gaf haar een zoen. ‘God, ik hoop het wel.’ Toen pakte hij haar hand – Ben vond het heerlijk om haar hand vast te houden, waar ze ook waren en wat ze ook aan het doen waren – en trok haar weg van de tennisbaan.

Ze waren nog niet ver gekomen toen Cassie twee burens zag naderen. Ze waren gekleed in smetteloos witte Lululemon-tennisshirts, hadden grote racketsassen over hun schouder en droegen bijpassende drinkflessen. Het leek wel alsof ze een veteranenwedstrijd gingen spelen op Wimbledons Centre Court.

‘O-o,’ zei Cassie zachtjes, ‘de huispolitie.’

‘Gedraag je,’ fluisterde Ben.

‘Dat doe ik toch altijd?’ zei ze. ‘Hallo!’ riep ze nadat ze haar innerlijke wijzer op maximale opgewektheid had gezet. Ze wist heel goed dat Ben precies doorhad hoe ongemeend die opgewektheid was.

Ze noemde Cheryl Saunders en Joanna Adams de huispolitie omdat ze samen met hun echtgenoten de bewonerscommissie vormden en dat heel serieus namen. Beide echtparen waren achter in de zestig en met pensioen, en hoewel Cassie allang blij was dat ze niet onder druk was gezet om een van de functies op zich te nemen, zoals secretaris of penningmeester, vond ze wel dat de twee vrouwen een beetje te veel genoten van hun rol. Ze stuurden voortdurend e-mails om de bewoners te attenderen op de verschillende regels die ze behoorden na te leven, zoals na tien minuten niet te veel lawaai maken in de openbare ruimten, geen afvalzakken naast de containers zetten, niet de parkeerplaats van een andere bewoner innemen en absoluut niet roken in de gemeenschappelijke ruimten. Niet dat Cassie het in haar hoofd zou halen een van die dingen te doen, maar die twee vrouwen wekten in haar het verlangen

op om weer een dwarse puber te worden en alle regels aan haar laars te lappen.

Cheryl, de langste van de twee, die een gezicht had dat onnatuurlijk strak en glad was, begroette Cassie en Ben met een snel 'hallo' en ging door met: 'Hebben jullie gehoord dat de nieuwe eigenaar van het appartement onder jullie er aanstaande vrijdag intrekt?'

'Dat is nieuws voor ons, niet?' zei Cassie tegen Ben.

'Enig idee wie het heeft gekocht?' vroeg hij.

'Volgens het beheerbedrijf is het een vrouw die vanuit Essex hiernaartoe verhuist.'

'Ze is al wat ouder, dus we zullen niet veel last van haar hebben en hopelijk past ze zich snel aan,' voegde Joanna eraan toe. 'In tegenstelling tot de vorige bewoner, die daar nooit enige moeite voor heeft gedaan, toch?'

'Alleen omdat hij er amper was,' zei Cassie. Eigenlijk had ze het wel fijn gevonden dat de eigenaar de hele wereld over reisde voor zijn werk en het appartement onder hen eerder als een basis gebruikte dan als een thuis; het betekende dat het meestal heel rustig was. Bovendien had ze zijn parkeerplekken kunnen gebruiken als ze gasten hadden; dat was een extra voordeel.

'Ik dacht dat het wel aardig zou zijn om een borrel te organiseren om de nieuwe buurvrouw welkom te heten in ons stukje paradijs,' zei Cheryl. 'Ik zal een e-mail rondsturen, dan kunnen we een datum prikken waarop iedereen er is. Als het weer dan net zo goed is als nu, kunnen we het buiten doen.'

'Waarom maken we er geen barbecue van?'

Cheryl schudde haar hoofd alsof Cassie had voorgesteld een lapdancefeest te houden. 'Ik denk niet dat een oudere dame dat leuk zou vinden, jij wel?'

'Dat hangt er nogal van af wat voor oude dame de nieuwe eigenaar blijkt te zijn,' zei Cassie later die avond tegen Nina.

Ben was naar zijn vaste basketbalavond in het Hills Road

Sports Centre in de stad, die er ongetwijfeld op zou uitlopen dat hij na thuiskomst meteen doorliep naar de douche en zijn sporttas precies daar achterliet waar zij erover zou struikelen. Cassie had Nina uitgenodigd voor een drankje op het dakterras en had haar meteen op de hoogte gebracht van het laatste nieuws van de huispolitie.

‘Ik hoop stiekem dat ze een losgelagen rebel blijkt,’ zei Cassie. ‘Of beter nog, een van die types uit de hogere klassen, een geboren heerser die Cheryl en Joanna een koekje van eigen deeg geeft.’

Nina glimlachte. ‘Wees voorzichtig met wat je wenst. Het zou niet erg leuk zijn als onze burens oorlog tegen elkaar gaan voeren.’

‘Ik ben niet uit op een volslagen oorlog, maar je moet toegeven dat een paar kleine veldslagen, alleen om de huispolitie even op haar nummer te zetten, heel bevredigend zouden zijn.’

‘Waarom ga je dan zelf niet de strijd aan?’

‘Omdat het bij mij veel geschreeuw en weinig wol is; je weet hoe oppervlakkig ik ben. Ik klaag alleen maar en doe er nooit iets aan. Kijk maar naar mijn voortdurende gezeur over Emily’s vader. Wat doe ik daaraan? Niets. Helemaal niets.’

‘Omdat je weet dat je beter niets kunt doen.’

‘Ja, dat zegt Ben ook. De vrede bewaren, blablabla, aardig blijven, blablabla. Maar dat is nogal moeilijk als ik intussen niets liever zou doen dan me laten gaan en hem alle vervloekingen toeschreeuwen die ik ken. Heb jij daar nooit zin in?’

Het duurde even voor Nina antwoord gaf. ‘Ja,’ zei ze nadat ze een slokje wijn had genomen, ‘honderd keer per dag zo ongeveer.’

‘Echt?’

‘Je klinkt verrast.’

‘Dat ben ik ook. Je komt altijd zo beheerst en afgemeten over.’

‘Dat klinkt wel heel saai.’

Cassie trok een lelijk gezicht. ‘Je weet dat ik het niet zo

bedoel. Ik bedoel dat ik de irrationele persoon ben en jij mijn tegenpool. Jij bent altijd heel logisch en –'

'Daar ga je weer,' viel Nina haar met een glimlachje in de rede, 'zo lijkt ik echt afgrijselijk saai.'

'Oké, vertel dan maar eens wanneer jij het liefst zou gaan gillen.' Zodra de woorden over Cassies lippen waren, besepte ze hoe ongevoelig die vraag was.

'Sorry,' zei ze snel, 'let maar niet op mij met mijn grote mond.'

'Het geeft niet, je hoeft je niet te verontschuldigen, maar inderdaad, de dood van Hugh zorgt er nog steeds voor dat ik wel kan gillen omdat het leven zo oneerlijk is. Of eigenlijk omdat er zo nietsontziend mensen uit worden weggerukt.'

'Wat doe je als je dat gevoel hebt?'

'In het begin huilde ik veel. Uiteraard. Maar toen ik de opgezette en bloeddorlopen ogen zat was, ben ik gaan hardlopen. Hugh had me altijd aangemoedigd om dat samen met hem te doen, maar daar was ik nooit op ingegaan. Nu is het niet alleen een uitlaatklep om mezelf tot het uiterste te drijven, maar voel ik me ook met hem verbonden.'

'Misschien moet ik ook gaan hardlopen om iets te doen aan mijn stemmingswisselingen. Dan kan ik meteen wat kilo'tjes kwijtraken. Je zult het niet geloven, maar ik ben eigenlijk bezig aan een reinigingskuur en nu zit ik wijn achterover te slaan en gezouten amandelen naar binnen te gooien.' Ze schoof het schaal'tje met noten dichtër naar Nina toe, alsof dat haar ervan zou weerhouden er nog van te nemen.

'Je hoeft helemaal niet af te vallen,' zei Nina. 'Je bent perfect zoals je bent.'

'Jij zegt altijd zulke lieve dingen.'

'Maar even serieus,' ging Nina verder, 'je bent altijd welkom om een keertje mee te lopen.'

Cassie blies haar wangen bol en schudde haar hoofd. 'Ik denk niet dat ik je bij zou kunnen houden. Bovendien ga jij op onmogelijke tijden hardlopen, als ik nog in mijn pyjama

loop met mijn eerste kop koffie van de dag.'

Nina glimlachte. 'Ik sta altijd vroeg op, zeker als ik ergens mee zit.'

Cassie dacht eraan dat Ben had gezegd hoe vroeg hij Nina die ochtend had zien terugkomen van het hardlopen en vroeg: 'Was je daarom vanochtend bij het krieken van de dag aan het hardlopen?'

Nina trok een wenkbrauw op en zei: 'Houden jullie me in de gaten?'

'Nee hoor, maar Ben zag je toevallig.'

Toen Nina niet reageerde, maar voor zich uit bleef staren, bood Cassie nogmaals haar excuses aan. 'Sorry, je moet gewoon zeggen dat ik me met mijn eigen zaken moet bemoeien als ik weer eens voor mijn beurt praat. Maar als je ooit met iemand wilt praten, hoop ik dat je weet dat ik er voor je ben.'

Nina keek met een frons op haar voorhoofd naar Cassie en zei: 'Ik heb gisteren een brief gehad waarvan ik wist dat die een keer zou komen, maar ik heb geen idee hoe ik erop moet reageren en ik weet dat ik dat wel moet doen. Ik kan het niet eeuwig blijven uitstellen.'

Cassie maande zichzelf dat ze dit voorzichtig moest aanpakken en zei: 'Het zal wel niet, maar is het iets waarmee ik je kan helpen?'

'Niet echt. Ik moet een besluit nemen en dat kan ik alleen maar zelf doen. Het is een besluit dat mijn hele leven kan veranderen of waar ik voor altijd spijt van kan krijgen.'

'Nou, ik ben er als je erover wilt praten. Ik weet dat je familie hebt tot wie je je kunt wenden en andere vrienden die je al veel langer kent dan mij, maar soms helpt het om met iemand te praten die buiten je vaste sociale kringetje staat.'

'Dat is waar,' zei Nina, 'maar ik geloof niet dat praten zal helpen. Zie je, Hugh en ik wilden graag kinderen, maar ik raakte maar niet in verwachting en dus zijn we aan het ivf-traject begonnen. Voordat daar iets uitkwam is Hugh overle-

den en nu vraagt de kliniek wat ik wil doen met de embryo's die ze nog hebben.'

'Wat zijn de mogelijkheden?'

'Geef ik toestemming om de embryo's te vernietigen of ze aan een ander stel te doneren, of doe ik nog een ivf-poging voordat het te laat is. Zoals je weet, ben ik eerder dit jaar drieënveertig geworden, dus ik heb de tijd niet mee. Het komt erop neer dat het nu of nooit is.'

Wauw, dacht Cassie, dat is echt een heel moeilijke beslissing. 'Wat is je eerste ingeving?' vroeg ze terwijl ze Nina's glas volschonk.

'Aan de ene kant wil ik Hughes kind hebben, de ultieme connectie met de man van wie ik heb gehouden, maar aan de andere kant word ik doodsbang van de gedachte om het alleen te moeten doen. Als ik alleen aan mezelf denk, wil ik door met mijn leven. Ik wil de oude mij zijn, of zelfs een nieuwe en verbeterde versie van mezelf.'

'En dat kan niet met een kind?'

'Het eerlijke antwoord is dat ik dat niet weet. Ik zou in veel opzichten nooit meer kunnen loskomen van het verleden en is het eerlijk tegenover een kind om het zonder vader op de wereld te zetten? Zou dat niet egoïstisch zijn?'

'De meeste mensen die een kind krijgen denken daarbij voornamelijk aan zichzelf,' zei Cassie. 'Dat is de natuurlijkste zaak van de wereld.'

Nina maakte een afkeurend geluidje. 'Het spijt me,' zei ze, 'dat was tactloos. Jij hebt je dochter in je eentje grootgebracht, toch?'

Cassie knikte. 'Tot ze tien was. Toen ontmoette ik Ben, die een fantastische vader voor haar werd. Ik had nooit gedacht dat iemand iets met me zou willen omdat ik een jong kind had, maar hij was anders. Dat kan jou ook gebeuren.'

Nina bleef een hele tijd zitten kijken naar een havik die met gestrekte vleugels door de wolkeloze lucht zweefde. Het schemerde nog niet en Cassie had het gevoel dat dit een van

die heerlijke juniavonden was die nooit voorbijgingen. Toen draaide Nina haar hoofd iets naar Cassie toe en vroeg: 'Wat zou jij doen als je in mijn schoenen stond?'

Omdat ze niet goed wist wat ze moest zeggen op zo'n lastige en beladen vraag, zweeg Cassie even, maar voordat ze een antwoord kon formuleren vroeg Nina: 'Is er een reden waarom jij en Ben samen geen kinderen hebben gekregen?'

Van alle gesprekken die ze sinds ze elkaar kenden hadden gehad, was dit het persoonlijkste. Zij en Ben hadden het er uiteraard over gehad of ze samen een kind wilden en omdat ze volkomen eerlijk tegen hem wilde zijn, had Cassie zichzelf gedwongen hem te vertellen dat ze een afschuwelijke tijd had doorgemaakt toen Emily een baby was, vooral nadat Drew hen in de steek had gelaten. Ze had steun gehad van haar ouders, maar het grootste deel van de tijd had ze zo'n slaapgebrek gehad dat ze dacht dat ze gek zou worden. De uitputting was zowel lichamelijk als geestelijk verlammend geweest.

Het oneindige voeden en Emily in slaap wiegen hadden haar bijna de das omgedaan. Urenlang had ze met dat dwarse bundeltje in haar armen vlak naast het kinderbedje gestaan, in de hoop dat Emily's meedogenloze, woedende gehuil eindelijk zou ophouden, Cassie haar heel voorzichtig in het bedje kon leggen en dat Emily dan in slaap zou vallen. Maar Emily leek het te voelen zodra Cassie er ook maar aan dacht om haar neer te leggen en dan begon het gehuil weer opnieuw, maar dan nog harder. Daar kwam nog bij dat Cassie voortdurend pijn had gehad omdat haar tepels gebarsten waren en haar borsten aanvoelden alsof ze in brand stonden.

Ja, het was allemaal voorbijgegaan en uiteindelijk was het elke minuut van die nachtmerrie waard geweest, omdat ze zoveel van haar dochter hield. Maar hoe kon ze ooit toestaan dat Ben haar zo zag, op haar allerergst? Ze had hem alles verteld en zelfs gehuild toen de herinneringen in alle hevigheid terugkwamen, en hij had gezegd dat hij haar nooit iets zou willen laten doen waar ze niet voor honderd procent gelukkig mee was.

‘Het spijt me,’ zei Nina toen Cassie geen antwoord gaf op haar vragen. ‘Ik had je niet zo’n persoonlijke vraag mogen stellen.’

‘O, daar hoeft je geen spijt van te hebben,’ zei Cassie luchtiger dan ze zich voelde. ‘Het is allemaal verleden tijd. Bovendien heeft Ben zijn handen vol aan mij; ik ben het grootste kind dat je je kunt voorstellen. Er is in onze relatie geen ruimte voor nog een.’ Ze lachte en probeerde niet te denken aan het feit dat ze zich af en toe afvroeg of het niet egoïstisch van haar was geweest om Ben de vreugde van een eigen kind te ontfemen.

Eerste druk augustus 2026

Oorspronkelijke titel *The Forever Home*

Oorspronkelijke uitgever HQ, an imprint of HarperCollins Publishers Ltd

Copyright © 2026 by Erica James

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2026 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Yolande Ligterink

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagillustratie © Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 8450 5

ISBN e-book 978 90 261 8451 2

ISBN luisterboek 978 90 261 8452 9

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.